

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I.**, bývajúceho v **D.**, proti žalovanej **Rapid life životná poisťovňa, a.s.**, so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, **o určenie, že poisťný vzťah trvá**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 18 C 61/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. januára 2013 sp. zn. 17 Co 298/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 10. júna 2011 sp. zn. 18C/61/2009 určil, že poisťný vzťah založený poisťnou zmluvou U. s dobou poistenia od 10. 04. 1998 do 10. 04. 2023 uzatvorenou medzi žalovanou ako poisťiteľom a žalobcom ako poisťníkom a poisteným, trvá. Návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. K naliehavému právnomu záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) uviedol, že určovacia žaloba je tu uplatnená správne, pretože situácia, ktorá vznikla stanoviskom žalovanej (oznámenie o zániku poistenia), vyvolala stav objektívnej právnej neistoty a ohrozenia právneho postavenia žalobcu. Naliehavosť právneho záujmu je preto daná potrebou dosiahnuť právnu istotu vo vzťahoch medzi účastníkmi, pričom vyhovenie takejto žalobe môže byť aj zárukou odvrátenia budúcich sporov. Pre rozhodnutie v merite veci považoval za podstatnú skutočnosť, že zmluvný vzťah vznikol 9. apríla 1998, kedy ustanovenie § 31a zákona č. 186/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. apríla 2004, nebolo účinné a súčasťou princípu právnej istoty je aj zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov, resp. ustanovení. Retroaktivita je spätným pôsobením neskoršej právnej normy do minulosti a v zásade právne normy majú pôsobiť a pôsobia do budúcnosti. Princíp retroaktivity ovláda oblasť verejného aj súkromného práva a vychádza zo zásady, že kto konal s dôverou v určitý zákon, nemá byť vo svojej dôvere sklamaný. S prihliadnutím na

tento princíp, ak aj došlo po uzavretí poisťnej zmluvy k zmene právnej úpravy, ktorá sa dotkla spôsobu výpočtu poisťného poisťovateľom, nie je prípustné, aby táto skutočnosť ovplyvnila obsah riadne a platne uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou. Najmä za situácie, keď dané ustanovenie bolo prijaté za účelom ochrany záujmov slabšej strany poisťného vzťahu, teda poisťníkov ako spotrebiteľov. Výklad toho ustanovenia preto nemôže viesť k takej aplikácii, ktorá by mala za následok zánik oprávnených a očakávaných záujmov tejto slabšej strany. Z výsledkov vykonaného dokazovania (z notárskej zápisnice o osvedčení právne významnej skutočnosti napísanej 2. júna 2008, z protokolu z dohľadu a z oznámenia žalovanej o zániku poistenia z 23. júna 2008) dospel k záveru, že sú splnené všetky zákonné predpoklady vyplývajúce z § 575 ods. 2 Občianskeho zákonníka a teda, že plnenie žalovanej je možné, aj keď za sťažených podmienok s väčšími nákladmi tak, ako to zistil orgán vykonávajúci dohľad pri kontrole spôsobu výpočtu poisťného. V takom prípade však podľa § 575 ods. 2 Občianskeho zákonníka nenastáva zánik záväzku žalovanej, ale naopak tento záväzok trvá. Okrem toho otázka nemožnosti plnenia je rozhodujúca spravidla v dobe splatnosti záväzku. Záväzok zaniká, hoci sa ešte nestal splatným len vtedy, ak je plnenie nemožné už pred splatnosťou a je isté, že tento stav sa nezmení (napr. vec individuálne určená bola zničená). O takýto prípad nejde, pretože predmetom plnenia je druhovo určená vec - peniaze. Ak poisťný vzťah trvá, samozrejme nevzniká povinnosť poskytovať poisťné plnenie a otázka možnosti či nemožnosti plnenia neprichádza vôbec do úvahy, lebo pokiaľ ide o právnu nemožnosť plnenia, možno sa ňou zaoberať v čase, kedy platne dôjde k ukončeniu poisťnej zmluvy na základe uplynutia času (stav právnej možnosti alebo nemožnosti sa môže zmeniť). Žalobe preto v celom rozsahu vyhovel. Návrh na prerušenie konania zamietol z dôvodu, že v danej veci, vzhľadom na povahu a strany sporu, neprichádza do úvahy výklad nesúlady ustanovení slovenského verejnoprávneho predpisu upravujúceho dohľad nad poisťovacími podnikmi a Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. a § 151 ods. 7 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. januára 2013 sp. zn. 17 Co 298/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil stotožňujúc sa s jeho odôvodnením. Na zdôraznenie správnosti dodal, že pokiaľ ide o naliehavý právny záujem, súd prvého stupňa správne poukázal na neistotu žalobcu v jeho právnom postavení, ktorú neistotu možno odstrániť práve žalobou v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. Ďalej uviedol, že poisťná zmluva medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá v súlade s ustanovením § 35 a nasl. Občianskeho zákonníka ako zmluvný typ upravený v ustanovení § 787 Občianskeho

zákonníka. Jednostranný právny úkon žalovanej – oznámenie o zrušení poistnej zmluvy zo 16. mája 2008 - nemá oporu v zákone, ani v poistnej zmluve, ani vo všeobecných poistných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru o neexistencii dôvodov zániku poistenia v zmysle §§ 800 - 802 Občianskeho zákonníka. Takýto jednostranný právny úkon žalovanej nebol právom predpokladaný ani dovolený, keď podľa § 800 Občianskeho zákonníka poisťiteľ nemôže vypovedať poistenie osôb s výnimkou poistenia pre prípad úrazu. Pokiaľ po uzatvorení poistnej zmluvy so žalobcom, od 1. mája 2004 došlo k zmene právnej úpravy v oblasti poisťovníctva, ktorá sa dotkla spôsobu výpočtu súm poisteného (zákon č. 95/2002 Z.z. v znení noviel), táto zmena nemohla v súlade so zákazom retroaktivity nijakým spôsobom ovplyvniť obsah predtým vzniknutého právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou. Tvrdený dôvod zániku poistenia žalovanou (právna nemožnosť plnenia) súd prvého stupňa opodstatnene nepovažoval za dôvodný, vychádzajúc správne z ustanovenia § 575 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Z citovaného ustanovenia treba vyvodiť, že nemožnosť plnenia je rozhodujúca v čase splatnosti záväzku a pokiaľ nastane pred splatnosťou záväzku, musí sa jednať o trvalý a nemenný stav, čo v danom prípade splnené nebolo. Spotrebiteľ nemôže znášať prípadné riziká, ktoré pre poisťiteľa vyplývajú z jeho podnikateľskej činnosti, v danom prípade z kalkulačných vzorcov, pretože nedisponuje potrebnými odbornými znalosťami pre správne určenie výšky poistného, prípadne poistného plnenia. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval preto za vecne správne.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Navrhla rozsudky oboch súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne rozsudky zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Prípustnosť dovolania odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Uvedená vada mala podľa dovolateľky spočívať v tom, že odvolací súd sa nevyporiadal v dôvodoch rozsudku s námietkami uvedenými v jej odvolaní, ktoré sa týkali nedostatku nalievavého právneho záujmu na podanej žalobe, zmien v zákone o poisťovníctve a zániku zmluvy pre dodatočnú nemožnosť plnenia, že nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie a že súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy a nepostupoval v súlade s ustanovením § 118 ods. 2 O.s.p. Dovolanie odôvodnila tiež tým, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pričom zistil, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ust. § 238 O.s.p. a § 237 O.s.p.

Dovoláním žalovanej napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie žalovanej preto podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je.

Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania žalovanej v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ani v dovolacom konaní nevyšli najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd sa osobitne zameril na to, či v danom prípade (ne)bola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach zaujal stanovisko, že aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia treba považovať za vadu, ktorá zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2008 sp. zn. 4 Cdo 25/2007). Povinnosť súdu rozhodnutie náležite, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť, je totiž odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Pokiaľ dovolateľka namietala nedostatky dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spočívajúce v tom, že odvolací súd sa nelyporiadal s odvolacími námietkami, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej

súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom sa zároveň stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku, bolo potrebné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku podrobne a zrozumiteľne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu, pričom na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody. Jeho postup bol teda v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. umožňujúcim odvolaciemu súdu odkázať na dôvody obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, ak sa s nimi plne stotožňuje. Vysvetlil, prečo sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa v otázke naliehavého právneho záujmu a doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré mal za to, že tento procesný predpoklad určovacej žaloby je v prejednávanej veci daný. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa zmeny zákona o poisťovníctve

a dodatočnej nemožnosti plnenia, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ktorý sa v dôvodoch rozsudku podrobne venoval otázke nemožnosti plnenia a vysvetlil, prečo nepovažoval plnenie za nemožné. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa preto požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovanej. Žalovaná preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej svojim vyššie uvedeným postupom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani z dôvodu, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu dovolacieho súdu pojednávania vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (ods. 1). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (ods. 2).

V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je daný ani jeden z uvedených dôvodov, pričom oprávnenie na ich posúdenie má výlučne odvolací súd; ten zvažuje potrebu doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 120 ods. 1 O.s.p.), rovnako ako existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty.

V prejednávaní veci odvolací súd mal v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvého stupňa dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci. Nepovažoval preto za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať. V zmysle vyššie uvedeného výkladu vo veci nešlo ani o prípad dôležitého verejného záujmu. Možno teda uzavrieť, že v danej veci nebol splnený ani jeden z dôvodov pre nariadenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p.. Odvolací súd nebol preto povinný

nariadiť pojednávanie v zmysle tohto ustanovenia; mohol postupovať podľa jeho odseku 2 a pokiaľ pojednávanie nenariadil, neodňal svojim postupom žalovanej možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Ani nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postup, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu ďalšieho dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu prvostupňovým súdom vyplývajúceho z ustanovenia § 118 ods. 2 O. s. p., účinného od 15. októbra 2008. Podľa dovolacieho súdu, aj prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia, nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Uvedené pochybenie zo strany súdu možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Rovnako je tomu aj v prípade námietky dovolateľky, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej žalovanou (§ 237 písm. f/ O.s.p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení

s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. augusta 2014

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková